

José Manuel Lucía Megías

FLORES EN EL ASFALTO

FLORIPESALTO

(c) Demian Ortiz

José Manuel Lucía Megías

Flores en el asfalto

Flori pe asfalt

Edición bilingüe español-rumano \

Ediție bilingvă spaniolă-română

Traducere de Felix Nicolau și Alba Diz Villanueva

Editura MIRADOR
Arad, 2023

Editor: Ioan Matiuț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEGÍAS, JOSÉ MANUEL LUCÍA

Flori pe asfalt : (patru mișcări pentru o simfonie poetică)

/ de José Manuel Lucía Megías ; trad. de Felix Nicolau și Alba Diz Villanueva. - Arad : Mirador, 2023

ISBN 978-973-164-368-7

I. Nicolau, Felix (trad.)

II. Villanueva Alba Diz (trad.)

821.134.2

Para Pablo Moro
y Rosana Acquaroni,
arquitectos de esta sinfonía poética

Pentru Pablo Moro
și Rosana Acquaroni,
arhitecți ai acestei simfonii poetice

Editura MIRADOR
miradorul@yahoo.com

Índice

I. la ceguera.....	10
II. el tiempo.....	24
III. la duda.....	38
IV. la palabra.....	50

Cuprins

I. orbirea.....	11
II. timpul.....	25
III. îndoiala.....	39
IV. cuvântul.....	51

I.
la ceguera

I.
orbirea

Las bocinas de la madrugada calientan motores. Todo está preparado para empezar la carrera diaria que nos llevará, sin límite de velocidad, a ninguna parte.

¿No te das cuenta, amor, de que el amanecer, cada día más temprano, rompe una de las agujas del reloj? Mi muñeca es una luciérnaga que marca el camino de las horas por encima de las sábanas blancas.

Me despierto en medio de la noche como si me faltara el humo en los pulmones. Me duele la cabeza, me explota por momentos. Alguien, escondido tras la almohada, me golpea las sienes con el acero de un martillo multiplicado. Una y otra vez. Una y otra vez. Incansable.

¡Silencio! ¡Silencio! ¡Silencio!

Siento en medio de la frente
el frenético despertar
del polvo y del asfalto y del rocío bajo las ruedas.

Amor, ¿no escuchas a lo lejos el llanto de un niño
que se desborda en el abismo de una pesadilla?
¿O no será acaso el eco del llanto de aquel niño
que olvidé en la cumbre de los años
y que vuelve para recordarme ahora
cómo mi frente echa de menos
las caricias de mi madre?

Claxoanele zorilor încălzesc motoarele. Totul este pregătit pentru a începe cursa zilnică care ne va duce, fără limită de viteză, spre nicăieri.

Nu-ți dai seama, iubire, că zorile, mai devreme în fiecare zi, frâng unul din acele ceasornicului? Încheietura mâinii este un licurici care indică drumul orelor deasupra cearșafurilor albe.

Mă trezesc în miezul nopții de parcă mi-ar lipsi fumul din plămâni. Mă doare capul, aproape îmi explodează. Cineva, ascuns în spatele pernei, îmi lovește tâmpilele cu oțelul unui ciocan multiplicat. O dată și încă o dată. O dată și încă o dată. Neobosit.

Liniște! Liniște! Liniște!

Resimt în mijlocul frunții
trezirea frenetică
a prafului și asfaltului și a picăturilor de rouă sub roți.

Iubire, nu auzi în depărtare plânsul unui copil
ce se revarsă în abisul unui coșmar?
Sau poate o fi ecoul plânsului aceluși copil
pe care l-am uitat în floarea vârstei
și care revine ca să-mi reamintească acum
cum fruntea mea duce dorul
mângâierilor mamei?

¡Ay, amor!

Podría contar todos los gritos de los manicomios:
todos, todos se encuentran dentro de mi cabeza.
Y mi garganta es un costurero de alfileres de toses secas.

Desde hace días las naranjas me niegan
sus olores y el té es agua
y nada más que agua.

Devoro las tostadas como el suicida se traga
la carta de despedida que deja a sus espaldas.
Todo se unta con el tacto del papel mojado.
Me han robado los olores, los sabores.
El mundo se ha vuelto en blanco y negro.

¡Silencio! ¡Silencio! ¡Silencio!

Amor, no quiero despertarte en medio de la noche, dejar de
abrazar tu geografía generosa y caliente.

Cada día, Madrid está más sucio y gris. Las aceras desaparecen
entre bolsas de basura y cartón reciclado. Sus calles se han
convertido en el inmenso escenario de una mudanza.

Estamos a todas horas mudándonos. ¡Y consumiendo!
Estamos a todas horas ahogándonos. ¡Y consumiendo!
Estamos a todas horas comprando. ¡Y consumiéndonos!

Oh, iubire!

Aș putea număra toate țipetele din ospicii:
toate, toate și-au găsit sălaș în capul meu
Și gâtul meu este o trusă de ace plină cu tuse uscată.

De câteva zile portocalele îmi refuză
aromele lor și ceaiul este apă
și doar apă.

Devorez pâinea prăjită cum sinucigașul își înghite
scrisoarea de adio pe care o lasă în urma-i.
Totul se unge de atingerea hârtiei umezite.
Mi-au furat aromele, gusturile.
Lumea și-a pierdut culorile.

Liniște! Liniște! Liniște!

Iubire, nu vreau să te trezesc în miez de noapte, să nu-ți mai
îmbrățișez geografia caldă și generoasă.

Cu fiecare zi, Madridul devine mai murdar și mai gri. Trotuarele
dispar între saci de gunoi și carton reciclat. Străzile-i au
devenit scena imensă a unei mutări.

Ne mutăm tot timpul. Și consumăm!
Ne înecăm tot timpul. Și consumăm!
Cumpărăm tot timpul. *Și ne consumăm!*

¡Y cómo me cuesta respirar con estos pulmones débiles,

entrecortados,

entre toses infantiles!

Por un momento, amor, intento
que vuelvan los olores a regodearse
en la geografía de mi imponente nariz.

Pero todo es inútil.

Nada huelo.

Nada siento.

Todo permanece en blanco y negro.

¿Te acuerdas, amor, del olor de las manzanas
y de los tomates y de las sandías veraniegas?
¿Te acuerdas de cómo en la infancia, amor,
cada olor era la página abierta de un cuento
y que un paseo por el campo era una biblioteca
de sabores que estallaban en la curiosidad de la boca?

Pero hoy no, amor. Hoy no.

Ningún olor. Ningún sabor. Todas las décimas
suben alborotadas

por la escalera de los termómetros.

Llegan de Oriente noticias de una nueva enfermedad. Llegan
de Oriente ecos de ciudades confinadas y nuevas arquitecturas
de soldados de Xian sobre aceras silenciosas. Hospitales que

Și cât de greu îmi este să respir cu acești plămâni debili,

scuturați,

de tuse măgărească!

Pentru o clipă, iubire, mă străduiesc
să aduc înapoi mirosurile să se bucure
în geografia nasului meu impunător.

Dar degeaba.

Nu miros nimic.

Nu simt nimic.

Totul rămâne alb-negru.

Îți amintești, iubire, mirosul de mere
și de roșii și de pepeni verzi vărâteci?
Îți amintești cum în copilărie, iubire,
fiecare miros era pagina deschisă a unei povești
și cum o plimbare pe câmp era o bibliotecă
de arome care explodau în curiozitatea gurii?

Dar astăzi nu, iubire. Azi nu.

Niciun miros. Niciun gust. Toate zecimile
urcă zbuciumate

pe scara termometrelor.

Vești despre o boală nouă sosesc din Orient. Sosesc din
Orient zvonuri despre orașe carantinate și noi arhitecturi
cu soldați din Xian înșirați de-a lungul trotuarelor tăcute.

se construyen con luz nocturna y se alzan victoriosos al cabo de una semana. Un ejército de mascarillas desfilan por la acera en orden. En el lejano Oriente se agotaron hace tiempo las sonrisas.

Pero aquí no.

Ningún olor.

Ningún sabor.

Tan solo este dolor de agujas en la frente
y las décimas que llenan el tacto de mi cabeza
con un rocío que hoy se retrasa

como los trenes.

¡Silencio! ¡Silencio! ¡Silencio!

No hay tiempo que perder. ¿Me has hablado?
No importa, amor. Te digo que sí con la cabeza
mientras mis ojos dejan caer una exclamación.

No hay tiempo que perder.

Llegan noticias de Oriente, del lejano Oriente: rutinas enloquecidas de muertes y contagios.

Los despertadores han comenzado la revolución y hoy se empeñan en sonar a todas horas. Un suspiro interrogante tras cada nuevo dato.

Pero no importa.

Spitale construite la lumina lunii și terminate victorios în doar o săptămână. O armată de măști defilează pe trotuare în ordine. În Orientul Îndepărtat zâmbetele s-au stins de mult.

Dar aici nu.

Niciun miros.

Nicio aromă.

Doar aceste înțepături de ace în frunte
și zecimile ce-mi umplu capul
cu o rouă care se lasă așteptată astăzi

asemenea trenurilor.

Liniște! Liniște! Liniște!

Nu e timp de pierdut. Cu mine ai vorbit?
Nu contează, iubire. Te aprob cu o înclinare a capului
în timp ce ochii-mi trădează o exclamație.

Nu e timp de pierdut.

Sosesc știri din Orient, din Orientul Îndepărtat: rutine înnebunite de decese și infectări.

Ceasurile deșteptătoare au început revoluția și astăzi se dau de ceasul morții să sune din oră în oră. Un suspin întrebător după fiecare nouă informație.

Dar nu contează.

Cuando salga de la oficina, recorreré el mismo camino de todos los días, reconoceré las mismas esquinas, y me meteré en la misma cama para sudar esta nueva enfermedad que todavía no tiene nombre.

Llegan del lejano Oriente imágenes de mercados vacíos y de miles de animales sacrificados.

Mañana, amor, las mismas bocinas de la carretera volverán a calentar motores.

*Como siempre.
Aquí y ahora.*

voi pleca de la birou, voi merge în fiecare zi pe aceeași cale, voi recunoaște aceleași colțuri și mă voi arunca în același pat pentru a transpira această nouă boală care încă nu are nume.

Din Orientul Îndepărtat ajung imagini cu piețe goale și mii de animale sacrificate.

Mâine, iubire, aceleași claxoane de pe șosele vor încălzi din nou motoarele.

*Ca de obicei.
Aici și acum.*

II. el tiempo

II. timpul

El desayuno que siendo
el mismo
es siempre otro.

La consulta del correo que siendo
la misma
es también otra.

Y otras las horas de trabajo y de conversaciones cuadrículadas.
Y otro este bajar a la compra con el carro rojo
que va llenando de rosas las aceras.

Semanas de rostros robados y de sonrisas escondidas, de
miradas oblicuas y de distancias a dos palmos que se vuelven
abismales.

Semanas sin tacto cuando se cruza la puerta.

Semanas de paseos por la tarde y una ciudad que nos regala, día
a día, lo mejor de su primavera. Los mismos árboles, idénticas
flores y pájaros de todos los años, pero ahora todo es diferente:
es la primera vez que nos sentimos parte del paisaje.

Aquí y ahora.

Los paseos construyen cartografías sentimentales
que dibujan una infancia de zanjas húmedas
y de campos interminables de alcachofas.

Y hablamos.

Micul dejun care fiind
același
este mereu diferit.
Citirea corespondenței care fiind
aceeași
este totodată diferită.

Și diferite sunt orele de muncă și de conversații profesionale
Și altceva este să te duci la cumpărături cu mașina roșie
care revarsă trandafiri pe trotuare.

Săptămâni de chipuri furate și zâmbete ascunse, de priviri
furișate și distanțe mici ce devin abisale.

Săptămâni fără atingere la intrare și ieșire.

Săptămâni de plimbări vespérale și un oraș care ne oferă, zi de
zi, splendoarea primăverii sale. Aceiași copaci, aceleași flori și
păsări ca în fiecare an, dar acum totul este diferit: este pentru
prima dată când ne simțim incluși în peisaj.

Aici și acum.

Plimbările construiesc cartografii sentimentale
ce schițează o copilărie de șanțuri umede
și lanuri nesfârșite de anghinare.

Și vorbim.

Y siento que en este día he vivido todas las vidas:
que cada día es una
y es diferente.
Y lo es contigo.

Aquí y ahora.

Și simt că în această zi am trăit toate viețile:
că fiecare zi este unică
și altfel.
Și este împreună cu tine.

Aici și acum.

III.
la duda

III.
îndoiala

*Y ahora,
¿qué somos? ¿quiénes somos?
¿qué seremos
ahora que ya no podemos ser los que fuimos?*

Aquí y ahora.

Hoy he vuelto a mi ciudad, que es otra, por más que siga igual de sucia y gris. Es una ciudad de aceras retorcidas y de invisibles muros con nombres de generales. Hay monumentos de muerte en cada hospital y el dolor de las familias llenan los semáforos. Todos arrastran el silencio de una ausencia, el vacío de una despedida y la falta de rutinas para comenzar la senda del duelo. Desde los titulares comprados se enarbolan banderas de victoria ajenas a las colas del hambre.

*¿Quiénes somos ahora que hemos dejado de aplaudir
y volvemos a robarle el saludo a ese vecino
que un día nos confesó el secreto de su dentadura?*

*¿Quiénes somos ahora que permanecemos en silencio
mientras vemos pasar abarrotados los vagones en los andenes
y, como las ovejas a los árboles, nos acercamos a ellos?*

*¿Quiénes sois cuando defendéis los palos de golf
que golpean con renovadas fuerzas las señales de tráfico
y pedís libertades de añorados tiempos de dictadura?*

*Și acum,
ce suntem? cine suntem?
ce vom fi
acum că nu mai putem fi ceea ce am fost?*

Aici și acum.

Astăzi m-am întors în orașul meu, care este altul, deși la fel de murdar și de gri. Este un oraș cu trotuare întortocheate și ziduri invizibile botezate după tot felul de generali. În fiecare spital sunt monumente ale morții și durerea familiilor se adună la semafoare. Toate trag după ele tăcerea unei absențe, golul unui rămas-bun și lipsa rutinelor pentru a purcede pe calea jelaniei. Titlurile ziarelor arborează steaguri de victorie indiferente la cozile celor flămânzi.

*Cine suntem noi acum că am încetat să aplaudăm
și iar îi șterpelim salutul acestui vecin
ce cândva ne-a mărturisit secretul dentiției lui?*

*Cine suntem noi acum când păstrăm tăcerea
în timp ce privim de pe peroane trecând vagoanele înghesuite
și, ca oile înspre copaci, ne apropiem de ele?*

*Cine sunteți de fapt când apărați crosele de golf
care lovesc cu forțe proaspete semnele de circulație
și cereți libertăți din mult râvnite vremuri de dictatură?*

El próximo vagón del metro pasará en doce minutos. Los ambulatorios permanecen cerrados y con carteles manuscritos que anuncian nuevos recortes y bajas. Los hospitales siguen viviendo de las estadísticas mientras los muertos se apilan en el Palacio de hielo. Los colegios se llenan de distancia y de geles y de anuncios en las paredes, y de mascarillas y de patios con burbujas cuadrículadas en el suelo.

Lejos quedó la danza de los abrazos y de los besos en los reencuentros, el tacto ansiado de las caricias. Nos hemos acostumbrado a bajar la cabeza, a sonreírnos detrás de las mascarillas y al vaho que empaña, sin piedad, los espejos de las gafas.

¿Quiénes somos
 ahora que hemos vivido tanto,
ahora que hemos vivido lo que nunca imaginábamos,
 ahora que las grandes avenidas desiertas
 no son un decorado de cine o una pesadilla
 sino la geografía cotidiana de nuestros paseos?

Me observo en el espejo antes de salir de casa. Dedicó unos segundos a mirarme frente al espejo antes de cerrar la puerta y abrirme al mundo.

Todo está correcto.
 Todo cumple los cambiantes protocolos sanitarios.
 Pero ese yo que me está ahora mirando no soy yo.

Următoarea garnitură de metrou va trece în douăsprezece minute. Clinicile rămân închise, doar cu afișe scrise de mână care anunță noi interdicții și anulări. Spitalele continuă să trăiască din statistici în timp ce morții se îngrămădesc în Palatul de gheață. Școlile se umplu de distanță și dezinfectanți și de anunțuri pe pereți, și de măști și de coridoare cu abțibilduri pătrate pe jos.

Dispărut e dansul îmbrățișărilor și al sărutărilor la întâlniri, atingerea mult așteptată a mângâierilor. Ne-am obișnuit să lăsăm capul în pământ, să ne zâmbim din spatele măștilor și al aburului care mânjește, fără jenă, lentilele ochelarilor.

Cine suntem
 acum că am trăit atât de mult,
acum că am trăit ceea ce nu ne-am fi imaginat niciodată,
 acum că marile bulevarde pustii
 nu sunt un decor de film sau un coșmar
 ci geografia cotidiană a plimbărilor noastre?

Mă studiez în oglindă înainte de a ieși din casă. Dedic câteva secunde pentru a mă privi în oglindă înainte de a închide ușa și de a mă deschide către lume.

Totul este corect.
 Totul este în conformitate cu schimbătoarele protocoale.
 Dar acest eu care mă privește acum nu sunt eu.

Ese yo que se difumina tras una mascarilla azul

no soy yo.

Ese que sigue asistiendo en silencio a las reuniones.
Ese que sigue escuchando en silencio las noticias.
Ese que sigue aburriéndose en silencio con el circo político.

Ese que sigue andando en silencio por las cuadriculadas aceras
sin mirar a nadie,
sin hablar ni cruzarse con nadie,
ese no soy yo.

Ese no quiero que sea mi yo.

Hay algo en la mirada que me delata.
Hay algo en mí que ha cambiado.

Aquí y ahora...

y para siempre.

No podemos seguir siendo los mismos, repetir las mismas rutinas y los mismos errores después de haber visto crecer una flor en el asfalto.

No es posible seguir corriendo por las aceras, por los andenes, por las escaleras, por los pasillos después de haber visto crecer una flor en el asfalto.

Una flor que duró solo unos días.

Acel eu care se estompează în spatele unei măști albastre

nu sunt eu.

Acela care continuă să participe în tăcere la ședințe.
Acela care continuă să asculte în tăcere știrile.
Acela care continuă să se plectisească în tăcere de circul politic.

Acela care continuă să meargă tăcut pe dalele trotuarelor
fără să se uite la nimeni,
fără să vorbească sau să se intersecteze cu cineva,
acela nu sunt eu.

Acela nu vreau să fiu eu.

E ceva în privire care mă dă de gol.
E ceva în mine care s-a schimbat.

Aici și acum...

și pentru totdeauna.

Nu putem să rămânem la fel, să insistăm pe aceleași rutine și aceleași greșeli după ce am văzut o floare crescând pe asfalt.

Nu este posibil să continuăm cu graba pe trotuare, pe peroane, pe scări, pe coridoare după ce am văzut o floare crescând pe asfalt.

O floare care a rezistat doar câteva zile.

Pero una flor plena.
Una flor ejemplo.
Una flor sin tiempo.
Una flor que siempre estará viva.

¿Podemos seguir siendo los mismos habiendo sido otros?

Me vuelvo a mirar en el espejo y en el espejo, por fin, me reconozco. Vuelvo a tener tiempo. Vuelvo a querer tener mi tiempo.

Me miro en el espejo y cierro la puerta de las dudas. En este yo sí que, por fin, me reconozco.

Hoy ha comenzado el tiempo de la escritura. Hoy los espejos empiezan también a reconocermé. Es el momento de vivir en la palabra y de recuperar su compromiso y el tacto necesario del diálogo. Es el momento de darle la espalda a la miseria del presente y de recuperar la sonrisa de los castillos de la infancia.

La palabra tiene que volver a ocupar su centro.

Sin la palabra estamos muertos, aunque el corazón siga bombeando sangre y llenándose los pulmones del humo de las calles.

En cualquier rincón del mundo,
en este instante,
comienza a abrirse paso en el asfalto

Dar o floare în toată splendoarea.
O floare exemplară.
O floare în afara timpului.
O floare care nu se va ofili vreodată.

Putem rămâne aceiași odată ce am fost alții?

Mă privesc din nou în oglindă și iar în oglindă, în sfârșit, mă recunosc. Am din nou timp. Vreau din nou să am timpul meu.

Mă privesc în oglindă și închid poarta îndoielilor. În acest eu, da, mă recunosc, în sfârșit, pe mine însumi.

Astăzi a început timpul scriiturii. Astăzi încep să mă recunoască și oglinzile. Este timpul să trăim în cuvânt și să îi recuperăm angajamentul și tactul necesar dialogului. Este timpul să întoarcem spatele mizeriei prezentului și să recăpătăm zâmbetul castelelor copilăriei.

Cuvântul trebuie să revină în centrul său.

Fără cuvânt suntem morți, chiar dacă inima încă mai pompează sânge și plămânii se umplu cu noxele străzilor.

În orice colț al lumii,
chiar în acest moment,
o floare începe să înflorească din asfalt

una flor,
una flor roja,
que ilumina, de nuevo, el horizonte.

Tan solo una flor
abriéndose
paso entre el gris cotidiano,
llenando de palabras rojas
los besos y cada uno de nuestros gestos.

¿Cómo volver a ser de nuevo lo que fuimos,
después de haber visto crecer una flor en el asfalto?

Aquí y ahora.

o floare,
o floare roșie,
care luminează, încă odată, orizontul.

Doar o floare
făcându-și
drum prin cenușiul cotidian,
umplând de cuvinte roșii
sărutările și fiecare dintre gesturile noastre.

Cum să fim la fel cum am fost,
odată ce am văzut o floare crescând pe asfalt?

Aici și acum.

IV.
la palabra

IV.
cuvântul

¿Qué somos si se rompen todos los espejos
y se multiplican nuestras palabras
en la ceremonia de la confusión?

*¿Qué somos si nos roban las palabras
y nos instalamos en el abismo de mentiras
de tantas noticias falsas?*

¿Qué sentido tiene la palabra si no define nuestro mundo
atrapado en la caja de plata de una columna del diccionario?

Si nos roban la palabra,
si nos roban su cuerpo,
sin tacto, sin olor, sin entrega, sin generosidad
de curvas
y el pacto de que la palabra nombra nuestra convivencia,
¿acaso no estamos condenados a sentirnos
para siempre
enfermos?

Sin palabra, la vida no tiene sentido.
Sin verdad, la palabra no tiene sentido.
Sin compromiso, la verdad se convierte en un témpano
repetido en los titulares de periódicos y discursos.

Abro los ojos
y el amanecer vuelve a ser una palabra.
Igual que una palabra es también tu caricia
o tu beso.

Ce suntem dacă se sparg toate oglinzile
și se înmulțesc cuvintele noastre
în sărbătoarea confuziei?

*Ce suntem dacă ne fură cuvintele
și ne instalăm în abisul minciunilor
al atâtor știri false?*

Ce sens are cuvântul dacă nu definește lumea noastră
captivă în corpul suplu al unei coloane de dicționar?

Dacă ni se fură cuvântul,
dacă suntem jefuiți de corpul său,
fără atingere, fără miros, fără dăruire, fără generozitatea
liniilor
și pactul prin care cuvântul numește conviețuirea noastră,
nu cumva suntem condamnați să ne simțim
pentru totdeauna
bolnavi?

În lipsa cuvântului, viața nu are sens.
În lipsa adevărului, cuvintele nu au sens.
Fără angajament, adevărul devine un iceberg
multiplicat în titlurile ziarelor și discursurilor.

Deschid ochii
și zorii sunt iarăși cuvânt.
Așa cum un cuvânt este și mângâierea ta
sau sărutul tău.

Aquí.

En esta ciudad sucia y gris, pero que es mi ciudad.

En esta ciudad en que escribo.

En esta ciudad en que amo.

En esta ciudad en que me desespero.

En esta ciudad en la que quiero seguir viviendo.

¿Qué somos si nos roban las palabras?

Ha llegado el momento de llenar de rojo las calles
y de sangre cada una de nuestras sinfonías diarias,
de abrir los cuerpos más allá de los espejos y de las esquinas,
y de contar

y de escribir

y de vivir.

Ha llegado el momento de recuperar las palabras,
la palabra que es compromiso, diálogo y convivencia.

Las palabras,

el rojo de las palabras

se va abriendo camino por el asfalto

de las mentiras

y de los intereses creados.

Sueño ahora que, por fin, he abierto los ojos,
con una ciudad roja,

llena de flores y de palabras,

que cubre el gris del asfalto y de las mentiras.

Aici.

În acest oraș murdar și gri, dar care este orașul meu.

În acest oraș în care scriu.

În acest oraș în care iubesc.

În acest oraș în care disper.

În acest oraș în care vreau să continui să trăiesc.

Ce suntem dacă ne fură cuvintele?

A venit timpul să umplem cu roșu străzile
și cu sânge fiecare dintre simfoniile noastre zilnice,
să ne deschidem trupurile dincolo de oglinzi și de colțuri,
și să numărăm

și să scriem

și să trăim.

A venit timpul să recuperăm cuvintele,
cuvântul care înseamnă promisiune, dialog și conviețuire.

Cuvintele,

roșul cuvintelor

își face drum prin asfaltul

minciunilor

și al intereselor dubioase.

Visez acum că, în sfârșit, am deschis ochii,
peste un oraș roșu,

plin de flori și de cuvinte,

ce acoperă griul asfaltului și al minciunilor.

José Manuel Lucía Megías nació en Ibiza, aunque su vida ha estado ligada a Madrid, a Segovia, a Badajoz. Catedrático de Filología Románica en la UCM, ha dedicado buena parte de su carrera a la investigación, a la traducción y a la creación literaria.

En el año 2000 se publicó su primer poemario: *Libro de horas*, al que le han seguido *Prometeo condenado* (2004), *Acróstico* (2005), *Canciones y otros vasos de whisky* (2006), *Cuaderno de bitácora* (2007), *Trento (o el triunfo de la espera)* (2009), *Tríptico* (2009), *Y se llamaban Mahmud y Ayaz* (2012, 3^a ed. 2013), *Los últimos días de Trotski* (2015), *Versos que un día escribí desnudo* (2018, 2^a ed. 2021), *Aquí y ahora* (2020), *Elogio del instante* (2021), *Diario de un viaje a la tierra del dragón* (2021), con traducción al chino, *Flores en el asfalto* (2021), *El fin es solo un accidente* (2022) y *Kabul* (2023). En el año 2017 ha reunido toda su poesía en *El único silencio* (1998-2017), y en el año siguiente se publica una antología de su obra, realizada por Pablo Moro: *Yo sé quien soy. Inventario de una noche* (Madrid, 2018). Su obra poética ha sido traducida al árabe, chino, hebreo, francés, inglés, italiano... y ahora al rumano.

Además de poeta, ha escrito dos obras de teatro: *Cervantes y el juego de la oca* (junto a Ricard Borrás), y *Yo soy Catalina de Salazar, mujer de Miguel de Cervantes* (Madrid, Huso, 2021).

Como traductor, además de autores medievales y al italiano Cesare Pavese, tradujo junto a Dana Mihaela Giurcă, las Poesías de Mihail Eminescu (2004).

Ha participado en varios recitales poéticos en Argentina, Brasil, Colombia, Francia, Italia, México, Túnez, Uruguay y España. Es director de la Plataforma literaria "Escritores Complutenses 3.0" y del grupo de investigación UCM "Poéticas de la modernidad".

José Manuel Lucía Megías s-a născut în Ibiza, deși viața sa a fost legată de Madrid, Segovia și Badajoz. Profesor de filologie romanică la UCM, și-a dedicat o mare parte din carieră cercetării, traducerii și creației literare.

Prima sa colecție de poeme a fost publicată în 2000: *Libro de horas*, urmată de *Prometeo condenado* (2004), *Acróstico* (2005), *Canciones y otros vasos de whisky* (2006), *Cuaderno de bitácora* (2007), *Trento (o el triunfo de la espera)* (2009), *Tríptico* (2009), *Y se llamaban Mahmud y Ayaz* (2012, ed. a 3-a, Ed. 2013), *Los últimos días de Trotski* (2015), *Versos que un día escribí desnudo* (2018, ed. a 2-a, 2021), *Aquí y ahora* (2020), *Elogio del instante* (2021), *Diario de un viaje a la tierra del dragón* (2021), cu traducere în limba chineză, *Flores en el asfalto* (2021), *El fin es solo un accidente* (2022) și *Kabul* (2023). În 2017 și-a reunit întreaga poezie în *El único silencio* (1998-2017), iar în anul următor a apărut o antologie a operei sale la editura Pablo Moro: *Yo sé quien soy. Inventario de una noche* (Madrid, 2018). Opera sa poetică a fost tradusă în arabă, chineză, ebraică, franceză, engleză, italiană... și acum în română.

Pe lângă faptul că este poet, a scris două piese de teatru: *Cervantes y el juego de la oca* (cu Ricard Borrás) și *Yo soy Catalina de Salazar, mujer de Miguel de Cervantes* (Madrid, Huso, 2021).

Ca traducător, pe lângă autori medievali și italianul Cesare Pavese, a tradus, împreună cu Dana Mihaela Giurcă, Poesías de Mihail Eminescu (Poezii de Mihail Eminescu, 2004).

A participat la mai multe recitaluri de poezie în Argentina, Brazilia, Columbia, Franța, Italia, Mexic, Tunisia, Uruguay și Spania. Este director al platformei literare "Escritores Complutenses 3.0" și al grupului de cercetare UCM "Poéticas de la modernidad".